

POŽEŠKI PISCI NA POŽEŠKIM KAZALIŠNIM DASKAMA

Vesna Vlašić

UDK 792(497.541Požega)(091)

Požega bilježi kazališni život od davne 1715. god. kada su prvu predstavu odigrali požeški gimnazijalci. Požeški kazalištarci oduvijek su skloni repertoaru koji izvlači iz zaborava bogatu kulturnu baštinu te bilježi dugu tradiciju insceniranja djela požeških pisaca. U radu će se istražiti kroz povijest pa sve do današnjih dana, predstave u kojima su Požežani igrali dramatisirane tekstove zavičajnika Antuna Kanižlića, Josipa Eugena Tomića i Vilima Korajca.

Ključne riječi: Požega; kazalište; Antun Kanižlić; Josip Eugen Tomić; Vilim Korajac

Požega ima bogatu kazališnu tradiciju, a začetke kazališnog života bilježimo davne 1715. god. kada prvu kazališnu predstavu igraju požeški gimnazijalci. Osim duge kazališne tradicije, Požega se diči velikim brojem zavičajnika koji su ostavili značajan trag u hrvatskoj književnosti od Antuna Kanižlića, Janka Jurkovića, Josipa Eugena Tomića, Zlate Kolarić Kišur, Srđana Tucića, Zdenke Marković, Matka Peića i drugih. Repertoarna politika kroz povijest potvrđuje kako je oduvijek postojala sinergija između požeškog kazališta i zavičajnih pisaca. Djela domaćih požeških autora od 18. st. do danas bila su izvođena na požeškim kazališnim daskama (Jurković, Tomić, Kolarić Kišur, Tucić). Želeći još dublje posegnuti u

baštinsko vrelo, istražiti ga te privući publiku onim što je poznato, educirati ih te potaknuti intelektualnu radoznalost, posegnulo se za dramatizacijom romana i pripovjedaka požeških autora. Odabirali su se vrijedni tekstovi čije je scensko oživljavanje i interpretiranje dramaturga i redatelja ponekad bilo manje ili više uspješno. Predstave koje su nastajale transpozicijom prozних predložaka kod požeške publike uglavnom su dobro primljene te popraćene pozitivnim medijskim osvrtima i kritikama pozdravljajući jedan od načina poticanja interesa za kazalište.

U 1999. godini, iznimno važnoj za povijest Požege (300. obljetnica Kanižličeve smrti i 300. obljetnica Gimnazije) Gradsko kazalište Požege odlučilo se na hrabar produkcijski potez, inscenaciju baroknog spjeva Požežanina Antuna Kanižlića *Sveta Rožalija*. Velikog dramaturškog zalogaja poduhvatila se Požežanka Anita Jelić, a režije Sišćanin Jasmin Novljaković. U predstavi su, uz dvoje starijih amatera, nastupili članovi Srednjoškolske kazališne družine. Glavna uloga Rožalije pripala je Mireli Hegediš. Anita Jelić, studentica dramaturije na ADU u Zagrebu uronila je oduševljeno u Kanižličev tekst, no suočena s dilemom kako ga približiti suvremenom gledatelju posegnula je za alegorijom poredavši likove kao kor na one koji su na strani dobra (Kripost, Milost, Samoća, Ljubav Božja) i na strani zla (Napast, Nenavidnost, Cerna zгода i Razbludnost). Uvela je novi lik, lik Majke koji se Rožaliji javlja u snu te Tamburaša i Slobodu, likove koji imaju slobodu izbora. Sama Anita Jelić zaključuje kako je u dramatiziranom tekstu možda previše likova te kaže:

Pretjerala sam s brojem likova. Problem je što Kanižlić nije svoju poemu pisao kao dramu. Kod njega je sve poput rijeke- u svakoj situaciji su novi prostori i likovi. Doskočila sam mu klasičnim dramaturškim instrumentarijem-štrihaj pa poveži. Pospojivši nekoliko likova u jedan dobila sam vertikale-neki naizgled dobri su postali loši, a neki loši su se tijekom komada popravili (Jelić 1999:9).

Redatelj i mladi glumci našli su se pred velikim problemom naumivši igrati na originalnom Kanižličevom jeziku. Uvelike im je olakšala posao Snježana Mostarkić koja je rekonstruirala izvorni akcent koji je bio u upotrebi u Požezi krajem 18. st. i tako se sačuvala ljepota Kanižličeve ikavice. Probe su krenule s očekivanim otporom glumaca, no s vremenom glumci su zavoljeli svoje likove i

počeli su ih razumijevati. Novljaković je glumce pripremao za jezično zahtjevan tekst kroz niz dramskih vježbi, etida i radionica i kroz takav način rada došlo je i do podjele uloga. Uloga Rožalije pripala je već spomenutoj Mireli Hegediš:

Ja zapravo nisam znao da joj je to prva uloga. Uopće, pojma nisam imao je li itko od tih mladih ljudi glumio u dvije, jednoj ili nijednoj predstavi, ali sam shvatio da su velik potencijal pa to nije bilo ni bitno. Svim djevojkama sam u početku dao da čitaju Rožaliju, no Mirela je iz probe u probu sve bolje svladavala tekst i akcente. Osim toga, način na koji Mirela igra Rožaliju u potpunosti je njen, vidjelo se da živi taj lik, da je autentična Rožalija i zato mislim da je ona uistinu dobar izbor (Novljaković 1999:12).

Jasmin Novljaković uspio je načiniti sraz modernog i tradicionalnog, a barokni tekst postavio je na scenu metodama suvremenog kazališta. Uz mobilnu scenografiju Miljenka Sekulića sastavljenu od nekoliko elemenata te osmišljen scenski pokret suradnice Jasminke Petek Krapljan predstava je funkcionirala živim slikama koje su potpuno neutralizirale monotonost radnje: »Njegovi prizori djelovali su autentično. U njima se scenski živo mogla razabrati Kanižličeva rokoko kićenost suočena s egzistencijalnim solipsizmom baroka. (...) Kanižličeva misao koja se najdublje usjekla u sjećanje jest kako je 'smert života jeka', jer kako svatko sa svojom samoćom živi, tako će i umrijeti« (Nikčević 2019: 94). Trnovit put svetice ka nebu uspješno su uprizorili požeški kazalištarci. »Dogodilo se nešto sjajno. Scena je prštala od auditivnog i vizualnog truda koji su u nju ugradili svi sudionici procesa. Čini mi se da je i gledateljima bilo lijepo kao i nama« (Jelić 1999: 9). Predstava je doživjela veliki uspjeh, izvedena je u Zagrebu pred prepunim gledalištem u kazalištu »Komedijska«. U matičnom kazalištu, u sezoni 1999./2000. izvedena je 12 puta. Uspješna dramaturgija Anite Jelić i Kanižlić nisu protekom vremena zakoračili na druge kazališne scene, no vratili su se u ožujku 2025. o 30. obljetnici Gradskog kazališta Požega, na zavičajne daske. Redateljska palica ponovno je u rukama Jasmina Novljakovića, ali glumački ansambl više ne čine amateri i članovi srednjoškolske družine nego profesionalci glumci te studenti III. godine AUKOS-a. Ulogu Rožalije zaigrala je Požežanka, glumica Anabela Sulić. Kostimografiju i koreografiju kao i prije gotovo 30 godina potpisuje Jasminka Petek Krapljan, no ovoga puta scenograf je Frane Celić, a za izbor glazbe

zaslužna je Ana Stanković. Nemoguće je ne usporediti obje predstave, na što se osvrnuo i sam redatelj:

Rožalija je za mene bila izuzetno bitna predstava. Deset godina sam proveo u Poljskoj i po povratku u Hrvatsku sva su mi vrata bila zatvorena. Vjerujem da se dosta ljudi sjeća te predstave, bila je vrlo specifična, sudjelovao je veliki srednjoškolski ansambl i nekoliko amatera koji su imali iskustva u radu. Nastao je zanimljiv spoj i ogroman je rad bio iza toga. To je jako velik ep, u njemu je puno predivnih stvari i najveći je problem što odabrati. Strašno mi je drago što je, zahvaljujući prvoj predstavi, a nadam se da će se to dogoditi i sada – da se obrati pažnja na Kanižlića koji je sigurno jedan od najvrjednijih pisaca tog razdoblja. Nemoguće se potpuno odvojiti od prve predstave jer tekst je isti, ista poruka se želi poslati, ali mislim da smo izvukli maksimum. Vidjet ćete jednu predstavu koja je vizualno vrlo atraktivna, imao sam osjećaj da je u onoj varijanti nedostajalo prijelaza kako bi priča, koja ima kronologiju, bila i razumljivija. (Pok 2025).

Za razliku od minimalističke gotovo avangardne scenografije u prvoj postavi *Rožalije*, ovaj barokni tekst zasjao je u koloristički raskošnoj scenografiji. Barokni štih prisutan je u bogatim kostimima. Glazba ima funkciju naglašavanja ključnih scena, a smjenjuju se klasika i moderna glazba. Dijapazon napasti koje Rožaliju salijeću nastojeći je odvratiti od pustinjačkog života (Razbluda, Ispraznost, Himba, Smih, Dragost, Lipota, Pisma, Igra, Šala, Veselje, Radost, Vrime, Mladost, Sladost, Raskoš), odnosno vrlina koje joj pomažu (Milost, Pokora, Pravednost, Poniznost, Uboštvo, Čistoća, Čednost, Ljubav Božja) kreativnije i modernije su oblikovani u odnosu na predstavu iz 1999. Scenom dominiraju rokenrolske napasti koje u predstavi unose svježinu, ali i jezu uz natruhu humora. Zrcalo u kojemu se Rožaliji na dan vjenčanja pojavljuje Ljubav Božja dinamičan je rekvizit višestruke namjene, u njemu se događa objava, prijelom i katarza. Požeška ikavica uspješno svladana teče predstavom. Kazališna sezona 2024./25. obilježena premijerom *Svete Rožalije* iznimno je značajna za Gradsko kazalište Požege jer ono uz podršku Ministarstva kulture i medija, mijenja status iz kazališne kuće u gradsko kazalište te zapošljava profesionalne glumce Anabelu Sulić i Ivana Vukelića.

Požezanin Josip Eugen Tomić napisao je roman *Melita* krajem 1899. godine. Roman je izazvao veliko zanimanje jer se razlikovao od tadašnje književne produkcije, kritički se bavio suvremenim temama svog vremena, plemstvom koje polako gubi moć, njegovim izjednačavanjem s građanskim slojem čija moć ubrzano raste. *Melita* tako postaje prvi društveno realistički roman u hrvatskoj književnosti. Roman prati život žene pripadnice plemstva, njezinu propast i psihički slom. No, Melitina propast ujedno simbolizira budućnost aristokratskog sloja i njegov raspad. Miroslav Šicel *Melitu* naziva romanom jedne žene te istovremeno jednoga društva u sukobu, zapravo, sintezom individualnoga i općega u recipročnome djelovanju (Šicel 1997). Tomić je pisac koji je plijenio čitalačku publiku, a tijekom duge povijesti požeškog kazališta bio je na repertoaru zastupljen uglavnom s komedijama i jednočinkama. Prije petnaest godina, za vrijeme mandata požeškoga gradonačelnika Zdravka Ronka javila se ideja o dramatizaciji Tomićeva romana *Melita*. Kako je već postojala suradnja između Akademije za umjetnost i kulturu u Osijeku i požeškog kazališta, koje je Akademijina nastavna baza, krenulo se u tom smjeru. Tekst prema motivima Tomićeve *Melite* pod naslovom *Razigrajmo Melitu* dramatizirala je Marijana Nola. Na kazališne daske postavio ju je Robert Raponja, a glumili su studenti Akademije: Katarina Baban, Nastasja Flajc, Matko Knešaurek, Aljoša Čepl, Ivana Horvat, Aleksandra Demše, Selena Andrić, Peđa Gvozdić, Maja Lučić, Hrvoje Seršić, Vuk Ognjenovići i Majkl Mikolić. Kostimografkinja je Jasmina Pacek, a kostimi su izrađeni u Školi za tekstil, dizajn i primijenjenu umjetnost u Osijeku te u radionici Gradskog kazališta Požege. Za izbor glazbe zaslužan je Davor Bobić. Osim studenata u predstavi su sudjelovali požeški amateri Ilijana Lončar i Tomislav Čmelar. Koreografiju potpisuje Maja Đurinović. Praizvedba predstave bila je 11. ožujka 2009. kao dio svečane sjednice povodom Dana grada Požege.

Zanimljivo je kako je na toj sjednici nagradu za životno djelo primila Požežanka Mia Oremović koja je i nazočila predstavi. Predstava je postavljena na minimalistički uređenoj pozornici odijeljenoj velikim zrcalom u kojemu se odvija dio radnje navješćujući predstavu u predstavi. Dramaturginja Marijana Nola prema motivima Tomićeva romana načinila je moderan tekst u kojemu se dvije radnje odvijaju paralelno i međusobno se isprepliću. Pratimo priču u kojoj glumački ansambl uvježbava predstavu čija se premijera treba održati za mjesec

dana, upoznajemo glumce kroz spletke i intrige. U prologu, u radnju nas uvodi glumac ravnatelj kazališta govoreći biografske podatke o Tomiću. Pridružuje mu se inspicijent Franjo, lik koji je građen prema receptu nespretnog pučkog kome-dijaša te uvjerava ravnatelja kako je sam Šenoa nagovorio Tomića na pisanje o strasti, o ženi, o Meliti. Franjo poziva ravnatelja na gledanje predstave jer vrijedi upoznati Melitu koja je žena-zmaj, žena čije je najveće oružje ljepota, a najveća mana pamet. Stela, glumica koja dobiva ulogu Melite je redateljeva ljubavnica. Njezin dolazak u ansambl izaziva bijes i ljubomoru kod ženskog dijela (prvenstveno zbog uloge, ali i ženskih čari kojima osvaja muški dio ansambla). Stela je pandan Meliti, manipulira muškarcima koji su svi od reda pomalo zaljubljeni u nju i zahvaljujući tomu postiže sve što je naumila. Drugi pravac radnje prati Tomićevu fatalnu Melitu, odnos s obitelji, prijateljicama, njezine spletke te vezu s ljubavnikom generalom Zelenkajem, suživot s mužem Branimirom te nesretnom ljubavi Alfredom. Veliki dio analeptičkih epizoda iz romana nalazi se u predstavi. U romanu, sudbina fatalnu Melitu vodi u ludilo. Emocionalni krah doživljava kad sazna da se njezina velika ljubav Alfred ženi drugom. Melita srlja u brak bez ljubavi u kome se nesreća produbljuje, postaje emotivni zombi te ostaje hladna prema svom novorođenčetu. Kad je Alfred konačno potpuno napusti, udaje se za Zelenkaja i sve više tone u psihičku rastrojenost te na kraju završava u ludnici. No, u predstavi *Razigranost Melitu*, kraj je drugačiji. Scena ludila prikazana je u velikom krešendu kaosa u kome sudjeluju svi glumci, plesači i pjevači, a Melita skidanjem odjeće simbolično naznačuje prevladavanje razuma. Ona pronalazi snagu u sebi i izlaz iz ludila. Završna scena prikazuje ženu za koju ne znamo je li Stela ili Melita (ili su obje u jednoj osobi) koja pjesmom kaže kako želi biti žena i želi biti jaka, a ljubav će je zaštititi od mraka. Melita i njezin pandan Stela svojim pogrešnim izborima te postupcima koji su često nepredvidivi, zlobom i hirovitošću izazivaju kod gledatelja niz negativnih emocija, no tijekom predstave reakcije se mijenjaju. Postupno se javljaju simpatije jer se jake žene u potpunosti mogu realizirati ako su slobodne.

Josip Eugen Tomić 1887. objavio je ciklus požeških priča i humoreski u zbirci *Pošurice*. Kako su *Pošurice* prepune šijačkog humora karakterističnog za požeški kraj, ne čudi što su požeški kazalištarci dramatizirali pripovijetku *Golijat*. U predstavi je glumio stariji glumački amaterski ansambl, a prigodno je prikazana

3. ožujka 2000. u vrijeme karnevala. Predstava je odigrana u kazališnoj kavani čiji prostor je pretvoren u pozornicu. Vratili su nas glumci na taj način u prošlost jer su se predstave u 18. stoljeću u Požegi igrale u tom istom prostoru koji se nekad zvao *K janjetu*, a danas *Kazališna kavana*. Baroknom ozračju stare Požege pridonijeli su kostimi posuđeni iz varaždinskog HNK-a, a kako je bilo vrijeme maškara, veći dio publike bio je u kostimima. Odigran je veseli »galimatijas« prepun humora koji je neodvojiv dio bogate požeške tradicije.

Blag, ali lascivan, često puta satiričan humor dio je slavonske kulturne povijesti pa tako ne čudi interes za dramatizacijom pripovijetke *Auvergnanski senatori* Vilima Korajca. Radnja pripovijetke smještena je u izmišljenu sredinu čiji senatori simboliziraju društvene mane i slabosti. Satirom i ironijom Korajac kritizira društvenu nepravdu, birokraciju, urušavanje svih moralnih vrednota kroz karaktere ljudi i sraz njihovih mogućnosti i želja. Objavljivanje pripovijetke u *Vijencu* 1867. god. izazvalo je sveopće zgražanje jer su se mnogi Požežani prepoznali, a posljedica je bila masovno otkazivanje pretplate. Kako je Tomić pripovijetku napisao na poticaj tadašnjeg urednika *Vijenca* Augusta Šenoa, šijački protest i nesposobnost nošenja s kritikom, nemalo je sve iznenadio. Tema Korajčevih *Auvergnanskih senatora* je univerzalna, može se preslikati u bilo koje vrijeme te je kao takva zaintrigirala požeške kazalištarce krajem 20. i početkom 21. stoljeća. Kazališna skupina *Dodir* 1984. god. u Gradskom vinogradarskom podrumu odigrala je predstavu *Topo-etno i fotografska slika iz domaće povijesti* prema motivima Korajčeve pripovijetke *Auvergnanski senatori*. Tekst je dramatizirao i režirao Tomislav Čmelar. U skućenom prostoru podruma glumcima su kao scenografija poslužile bačve (koje u predstavi imaju i simboličnu ulogu), a za kojima su senatori održavali sjednice te pomični karikaturni crteži senatora. U predstavi su igrali članovi grupe Tomislav Čmelar, Željko Hiršman, Damir Brus, Blanka Hribar Čmelar, Stjepan Prtorić, i drugi. Predstava požeških amatera zaintrigirala je hrvatsku javnost, a iste godine snimljen je dokumentarni film o dodirovcima prema scenariju Zlatka Uzelca. Zanimanje za bezvremenski tekst Vilima Korajca ponovno se aktualiziralo 2010. godine. Predstava *Auvergnanski senatori* prikazana je nakon svečane sjednice Gradskog vijeća Grada Požege, a povodom proslave Dana grada. Tekst temeljen na motivima Korajčeve pripovijetke potpisuje Nenad Stazić, dramaturgiju Josip Cveniće, režiju Robert Raponja,

glazbu Davor Bobić, scenografiju Željko Jurić i Ivica Valiček. Glumački ansambl čine studenti Akademije za umjetnost i kulturu u Osijeku: Majkl Mikolić, Maja Lučić, Hrvoje Sertić, Ivan Čačić, Edi Čelić, Jakov Gavran, Peđa Gvozdić, Siniša Novaković, Ana-Marija Percaić, Jasmina Pralija, Giulio Settimo i Katica Šubarić. Predstava je postavljena na način da se slike Auvergne, stanovnika i gradskih otaca 19. st. izmjenjuju sa slikama suvremenog života maloga grada s ironično te gotovo posprdno i karikaturalno prikazanim likovima političkog establišmenta koji vodi Auvergneu u 21. stoljeću. Korajčevi likovi su transformirani s namjerom ukazati kako se kroz političku povijest i javni život provincije, situacije u kojima ljudske mane pohlepa, glupost, taština, licemjerje dolaze do izražaja, nažalost uvijek ponavljaju. Predstava u kojoj se humor gradi na gestama, mimici, govoru uspješno pokazuje sličnosti među senatorima 19. i 21. stoljeća. Živ, originalan, satiričan i pomalo uvredljiv humor prikazuje društvo koje povezuje malograđanski karikaturalni svijet koji se ne mijenja. Zanimljivo je kako su mladi glumci pripremajući predstavu, kao gosti gradonačelnika, inkognito bili nazočni na dvije sjednice Gradskog vijeća kako bi upili atmosferu i što bolje prikazali stvarne likove (bili su predstavljani kao studenti Pravnog fakulteta koji su došli upoznati sustav funkcioniranja lokalne samouprave). Predstava je kod požeške publike polučila uspjeh, a osim u Požegi igrana je u Osijeku i Novoj Gradiški. Treba istaknuti Raponjin redateljski doprinos u predstavama *Razigrana Melita* i *Auvergnanski senatori*, a koji se ogleda u uspješnom radu s mladim glumcima, doslovce ih razigravajući u obje predstave. Predstavama dominira zajedništvo redatelja, glumaca i publike. To je upravo redateljski credo Roberta Raponje »jer on redatelja doživljava kao osobu, a potom se nastanjuje duboko u glumcu. Takav teatar koji afirmira vrijednosti ne afirmira ni kult režisera, ni kult glumca, nego zajedništvo koje se ostvaruje s publikom« (Ljubić 2019: 211).

Zaključno, uprizorenja prozних tekstova požeških pisaca nedovoljno poznatih (za neke bi se moglo reći i zaboravljenih) polučile su nekoliko pozitivnih rezultata: omogućile njihovu recepciju kod šire publike i otvorile različite aspekte tumačenja te pokazale kako uspješno korespondiraju sa suvremenošću i svakako su vrijedan doprinos kazališnom repertoaru. U procesu postavljanja na scenu dramatiziranih tekstova, jedan od velikih izazova bio je jezik, slavonska štokavska ikavica. Svakako je za posebnu pohvalu kako se jedno malo kazalište s amaterskim ansamblom

usudilo postaviti na scenu baroknu poemu koju Matko Peić naziva najrasnijim primjerom hrvatskog baroka te kreativnom suradnjom između svih dionika postiglo uspjeh izvan požeških kazališnih granica. Ovi primjeri predstava nastalih temeljem tekstova domaćih autora zavičajnika koji nisu pisani za scenu, pokazali su, barem na lokalnom primjeru, kako su dobar način dovođenja u kazalište najvažnijeg dionika, publiku.

LITERATURA

- Jelić, Anita. 1999. »Bilješke o *Svetoj Rožaliji*«, *Kazališne novine*, br. 4, str.8-9.
- Kalogjera, Goran. 1989. *Književnik u sjeni. Književni portret Josipa Eugena Tomića*. Biblioteka Val. Općinska konferencija SSO, Rijeka.
- Ljubić, Lucija.2019. »Suvremeni hrvatski dramatičari i njihovi redatelji«, *Dani hvarskog kazališta, Književnost, kazalište, domovina*, ur. Senker, Boris i Glunčić- Bužančić, Vinka. HAZU, Književni krug Split, Zagreb – Split, str.200-218.
- Matić Žebčević, Maja. 2002. »Najveći uspjesi-vlastita produkcija«, *Kazališne novine*,br.6, str.4-5.
- Mostarkić, Snježana.1999. »O akcentu« u: Antun Kanižlić *Sveta Rožalija*, Programska knjižica Gradsko kazalište Požega, Požega.
- Nikčević, Sanja. 2019. »*Sveta Rožalija* u kazalištu ili evo slike svita tko ga vidit hoće«, *Znanstveno-stručni skup Antun Kanižlić*, ur. Korade, Mijo. Zavod za znanstveni i umjetnički rad HAZU u Požegi, Zagreb, Požega, str. 87-99.
- Novljaković, Jasmin.1999. »Stvaranje 'Svete Roželije' nalikovalo je putu njenog glavnog lika kroz pakao, čistilište i raj«, *Kazališne novine*, br .4,str. 11-12.
- Pavić, Karolina. 1999. »Stvaranje Svete Rožalije nalikovalo je putu njenog glavnog lika kroz pakao, čistilište i raj«, *Kazališne novine*,br. 4, str. 11-12.
- Pavić, Karolina. 2000. »Zaslužan tretman baroknog bisera u suvremenom obliku«, *Kazališne novine*, br. 5, str. 29-30.
- Pok, Sanja.2000. »Maskenbal, predstava i još mnogo više«, *Kazališne novine*, br. 5, str. 22.
- Pok, Sanja. 2025. »Najavljeni Dani požeškog kazališta«. *Slavonski.hr* ps://slavonski.hr/najavljeni-4-dani-pozeškog-kazalista-jer-ozujak-je-kazalisni-mjesec/ (pristupljeno 15. ožujka 2025.).
- Razigranjo Melitu. Po motivima Josipa Eugena Tomića*.2009. Vizualna građa. Klasifikacijska oznaka 792-2. Grad Požega, Gradsko kazalište Požega, Umjetnička akademija u Osijeku. Požega – Osijek.

- Šicel, Miroslav. 1997. *Hrvatska književnost 19. i 20. stoljeća*. Školska knjiga, Zagreb.
- Vlašić, Vesna. 2021. »Može li drugačije? Alternativne kazališne scene u Požezi«, *Dani Hvarskog kazališta, Sučeljavanja u hrvatskoj književnosti i kazalištu*, ur. Senker, Boris i Glunčić- Bužančić, Vinka. HAZU, Književni krug Split, Zagreb – Split, 2021, str. 381-400.

POŽEGA WRITERS ON POŽEGA'S THEATRE STAGE

Abstract

The theatrical life of Požega has been recorded since as early as 1715, when the first performance was staged by students of the Požega grammar school. Theatre practitioners from Požega have always shown a tendency to revive the rich cultural heritage from oblivion through their repertoire, and they have a long tradition of staging texts by writers from Požega. This paper explores, from history to the present day, theatrical performances in which the people of Požega have staged dramatized texts by local authors Antun Kanižlić, Josip Eugen Tomić, and Vilim Korajac.

Key words: Požega; theatre; Antun Kanižlić; Josip Eugen Tomić; Vilim Korajac